

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12Co/156/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4314202755
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Zmeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4314202755.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Zmekovej a sudkýň JUDr. Renáty Pátrovičovej a JUDr. Denisy Šaligovej v právnej veci žalobkyne: W. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX P. B. XXX, zastúpenej advokátskou spoločnosťou JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o zaplatenie sumy 311 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 14C/26/2014-109 zo dňa 29.11.2017 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 311 eur s 8,25% úrokom z omeškania ročne od 08.02.2014 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. S odkazom na ustanovenie § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, účinného od 01.07.2016 (ďalej len „CSP“) priznal úspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

Rozhodnutie vo veci samej súd odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 52 ods. 1,2,3,4, § 101 ods. 1,2, § 107 ods. 1,2, § 451 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1,2,3, § 2, § 9 ods. 1,2,6 a § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľa o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobkyňa sa žalobou podanou dňa 17.02.2014 domáhala zaplatenia sumy 311 eur s príslušenstvom na tom základe, že zmluvou o úvere č. 405400429 zo dňa 15. 03. 2011 jej žalovaný poskytol úver vo výške 400 eur, no keďže v úverovej zmluve absentovali podstatné obligatórne náležitosti a RPMN (ročná percentuálna miera nákladov), žalovaný mal nárok len na vrátenie peňažných prostriedkov vo výške istiny bez úrokov a bez poplatkov. Žalovaný ju uviedol do omylu, v dôsledku čoho mu zaplatila sumu 711 eur, čím došlo na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu vo výške 311 eur. Žalovaný poprel, že predmetná zmluva bola zmluvou spotrebiteľskou, lebo žalobkyňa vyhlásila, že poskytnuté peňažné prostriedky použije na výkon zamestnania, teda nie na svoju súkromnú potrebu. Ich vzťah bol preto podľa neho obchodnoprávny a ochrana spotrebiteľa nebola vôbec na mieste. Zmluva o úvere tak nemusela obsahovať údaj o RPMN a on má nárok na vrátenie úveru aj s príslušným poplatkom za poskytnutie úveru. Podľa neho nedošlo ani k jednému zákonnému dôvodu bezdôvodného obohatenia a právo žalobkyne je navyše premlčané, čo je dôvod pre zamietnutie žaloby.

2. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie mal za preukázané, že strany uzatvorili dňa 15.03.2011 zmluvu o úvere č. 405400429, v ktorej bolo dohodnuté, že žalovaný - veriteľ je oprávnený poskytnúť žalobkyni - dlžníkovi úver v sume 400 eur a ona sa zaviazala zaplatiť veriteľovi túto sumu zvýšenú

o príslušný poplatok vo výške 311 eur, t.j. celkovo 711 eur, a to v 9 mesačných splátkach po 79 eur počnúc dňom 17.04.2011. Žalobkyňa dohodnuté splátky uhradila a poslednú splátku poukázala dňa 13.12.2011. Podaním zo dňa 04.02.2014 vyzvala žalovaného na vrátenie plnenia v sume 311 eur z dôvodu bezdôvodného obohatenia prijatého bez právneho dôvodu do 07.02.2014; uviedla pritom, že v zmluve o úvere absentoval údaj o konečnej splatnosti úveru a aj údaj o výške ročnej percentuálnej miere nákladov. Následne podala na súd žalobu dňa 17.02.2014, o ktorej súd prvej inštancie rozhodol prvým rozsudkom tak, že žalobu zamietol pre premlčanie po prijatí záveru, že uplynula subjektívna dvojročná premlčacia lehota v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie, o ktorom odvolací súd rozhodol uznesením zo dňa 29.09.2017 tak, že tento rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. V ďalšom konaní súd prvej inštancie konštatoval ten istý skutkový stav, aký bol opísaný v odôvodnení prvého rozsudku, a teda považoval za nesporné, že strany sporu uzavreli spotrebiteľskú zmluvu o úvere, pričom finančné prostriedky z úveru mali byť podľa zmluvy poskytnuté žalobkyni na výkon zamestnania. S prihliadnutím na ustanovenie § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch súd konštatoval, že ide o spotrebiteľský úver, lebo v konaní nebolo preukázané a ani tvrdené, že by žalobkyňa konala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, zamestnania resp. povolania. Na tom nemení nič ani tá skutočnosť, že v zmluve o úvere bolo uvedené, že finančné prostriedky boli žalobkyni poskytnuté na výkon zamestnania. Bolo na žalovanom, aby preukázal, že tieto finančné prostriedky boli reálne poskytnuté žalobkyni na výkon zamestnania. Žalovaný však dôkazné bremeno o tejto skutočnosti neunesol, a len samotné vyhlásenie v zmluve o účele použitia finančných prostriedkov z poskytnutého úveru nepreukazuje, že ich na výkon svojho zamestnania použila. Navyše v zmluve nebol uvedený ani údaj o zamestnávateľovi žalobkyne, pričom ide o formulárovú zmluvu, ktorej obsah vyplňuje žalovaný, a ten podľa názoru súdu neskúmal skutočný účel poskytnutia finančných prostriedkov. Súdu je tiež z jeho činnosti známe, že žalovaný v mnohých úverových zmluvách vyznačoval ako účel poskytnutia finančných prostriedkov výkon povolania, zamestnania resp. podnikateľskú činnosť v úmysle, aby spotrebiteľia boli zbavení ochrany práv, ktoré im priznávajú predpisy na ochranu spotrebiteľa. Takéto konanie má charakter nekalej praktiky, preto nebolo možné prihliadnuť na skutočnosť, že finančné prostriedky boli žalobkyni poskytnuté na výkon zamestnania. Predmetná vec je spotrebiteľským vzťahom a na taký sa prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka. Súd preskúmal úverovú zmluvu z hľadiska obsahu zákonných náležitostí podľa § 9 ods. 1, 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a konštatoval, že zmluva, ktorá bola uzavretá medzi stranami sporu, neobsahuje náležitosti o RPMN, úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, priemernej hodnote RPMN a ani údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Zmluva o úvere teda neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/, i/, j/, y/ zákona o spotrebiteľských úveroch, preto sa taký úver podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný a bez poplatkov. Z toho dôvodu bola žalobkyňa povinná zaplatiť žalovanému len 400 eur, no v skutočnosti mu zaplatila 711 eur.

4. Inštitút bezdôvodného obohatenia vyjadruje zásadu súkromného práva, že nikto sa nesmie bezdôvodne obohatiť na úkor iného, a ak k tomu dôjde, je povinný takto získaný prospech vrátiť. V tomto prípade poskytnutý úver je vzhľadom na absenciu vyššie uvedených zákonných náležitostí bezúročný a bez poplatkov, a z toho dôvodu na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka vo výške 311 eur na úkor žalobkyne, lebo žalobkyňa zaplatila žalovanému viac, ako bola povinná. Súd sa zaoberal námietkou premlčania vznesenou žalovaným. Žalobkyňa vykonala úhrady úveru v období od 19.04.2011 do 13.12.2011 a od splátky č. 6, ktorú uhradila dňa 12.09.2011, začalo vznikať žalovanému bezdôvodné obohatenie, pričom splátkami celkovo zaplatila sumu 474 eur, hoci žalovaný mal nárok len na sumu 400 eur. Bezdôvodné obohatenie vzniklo splátkami č. 6 až 9, vykonanými v období od 12.09.2011 až 13.12.2011. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka dvojročná subjektívna premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa postihnutý subjekt dozvedel, že plnil bez právneho dôvodu a komu plnil. Musí ísť o skutočnú a nie iba predpokladanú vedomosť oprávneného o tom, kto sa na jeho úkor obohatil, pričom nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o tom dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti aj skôr. Strana sporu, ktorá uplatnila námietku premlčania, je povinná jednak tvrdiť skutkové okolnosti potrebné pre posúdenie začiatku plynutia premlčacej doby a jednak svoje tvrdenia je povinná aj doložiť dôkazmi. Žalovaný nenavrhol žiadne dôkazy o tom, že subjektívna premlčacia lehota žalobkyne začala plynúť dňa 13.12.2011 a uplynula dňa 13.12.2013. Žalobkyňa si žalobou podanou dňa 17.02.2014 uplatnila právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vznikalo postupným získavaním majetkových hodnôt žalovaným v období od 12.09.2011 až 13.12.2011. Bolo preto potrebné posudzovať premlčaciu

dobu osobitne u každého nároku. Žalobkyňa si podľa názoru súdu uplatnila svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia v objektívnej premlčacej trojročnej dobe, pretože tá začala samostatne plynúť pre bezdôvodné obohatenie, ktoré vzniklo každou splátkou úveru, ktorou žalobkyňa uhrádzala úver v rozsahu presahujúcom istinu vo výške 400 eur. Objektívna premlčacia trojročná doba pre vydanie bezdôvodného obohatenia začala plynúť pri sume 74 eur od 12.09.2011 do 12.09.2014 (splátka č. 6), pri sume 79 eur od 12.10.2011 do 12.10.2014 (splátka č. 7), pri sume 79 eur od 14.11.2011 do 14.11.2014 (splátka č. 8) a pri sume 79 eur od 13.12.2011 do 13.12.2014 (ide o splátku č. 9). Súd námietku premlčania posudzoval z hľadiska trojročnej objektívnej premlčacej doby, pretože nebolo zistené skoršie uplynutie subjektívnej premlčacej doby u žalobkyne tak, ako to tvrdil žalovaný, a ak by sa aj žalobkyňa dozvedela o bezdôvodnom obohatení dňom, kedy udelila splnomocnenie svojmu právnomu zástupcovi (dňa 24.01.2014), tak by jej subjektívna premlčacia doba uplynula až po tom, ako jej uplynula objektívna premlčacia doba. Z toho potom vyplýva, že žalobkyňa si uplatnila svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podanou žalobou na súde voči žalovanému pred uplynutím trojročnej objektívnej premlčacej doby, a preto súd uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyňi bezdôvodné obohatenie vo výške 311 eur. Námietku premlčania súd považoval za nedôvodnú. Zároveň priznal žalobkyňi aj úrok z omeškania vo výške 8,25% od 08.12.2014 do zaplatenia, pretože žalovaného vyzvala, aby jej vydal bezdôvodné obohatenie do 07.12.2014, čo však neurobil, a nasledujúceho dňa sa s peňažným plnením dostal do omeškania. Táto skutočnosť nebola sporná, pričom výšku úrokov z omeškania súd určil podľa § 3, 10c Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. a § 517 Občianskeho zákonníka. Keďže išlo o záväzkový vzťah, ktorý vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Uviedol, že došlo k vade podľa § 365 ods. 1 písm. d),f),h) CSP, pretože súd prvej inštancie sa nevyšporiadal s jeho argumentáciou, čím mu odňal možnosť konať pred súdom, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa neho súd nesprávne posúdil námietku premlčania, ktorú mal súd akceptovať, lebo je nepochybné, že žalobkyňi oneskoreným podaním žaloby na súd uplynula subjektívna premlčacia doba podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Poukázal na ustanovenie § 2 zákona č. 1/1993 Zb. o Zbierke zákonov SR, v zmysle ktorého vedomosť o tom, že zmluva neobsahuje požadované údaje, je potrebné na strane žalobkyne viazať k okamihu podpisu zmluvy. Poukázal na ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 67/2011. Podľa neho sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, keď získa znalosť tých skutkových okolností, z ktorých možno vyvodíť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie. Ďalej poukázal na obsah rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 5Cdo 121/2009, 3Cdo 169/2017, 6MCdo 9/2012, rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 7C/195/2012, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/351/2016, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6Co/562/2015. Žalobkyňa od jej právneho zástupcu získala iba vedomosť o právnom posúdení veci, čo však nemožno stotožniť s dozvedením sa o rozhodujúcich skutkových okolnostiach pre účely zistenia vzniku bezdôvodného obohatenia. Na základe toho začala plynúť subjektívna lehota zaplatením príslušnej splátky úveru nad rámec zákonom ustanovenej povinnosti. Je nesporné, že žalobkyňa sa dozvedela o bezdôvodnom obohatení dňom uhradenia sumy nad rámec istiny podľa nevyvrátiteľnej domnienky uvedenej v § 2 zákona č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov. V tomto prípade je nárok žalobkyne premlčaný v celom rozsahu pre uplynutie subjektívnej premlčacej doby.

6. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedla, že súd prvej inštancie svoj rozsudok výstižne a dostatočne odôvodnil, pričom sa vysporiadal s argumentmi oboch strán. Odôvodnenie spĺňa zákonné parametre podľa § 220 ods. 2 CSP. Práve odvolanie žalovaného nespĺňa riadne náležitosti odvolania, ktoré upravuje Civilný sporový poriadok. Čo sa týka námietky premlčania vznesenú žalovaným, túto súd prvej inštancie správne neakceptoval. Rovnako poukázala na rôzne rozhodnutia súdov, ktoré podporujú záver súdu prvej inštancie o tom, kedy sa dozvedela o bezdôvodnom obohatení a o tom, kto sa na jej úkor obohatil.

7. Žalovaný v následnom stanovisku zotrval na podanom odvolaní. Uviedol, že z obsahu jeho odvolania jasne vyplýva, že napadol rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu. Zotrval na tom, že zmluva o úvere nie je zmluvou spotrebiteľskou a že súd prvej inštancie prijal nesprávny právny záver o tom, že právo žalobkyne nie je premlčané. Zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného

obohatenia, ktoré stanovuje zákon. K bezdôvodnému obohateniu nedošlo a akýkoľvek nárok na jeho vydanie podlieha premlčacej lehote v súlade s jeho predchádzajúcimi vyjadreniami.

8. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) a po prejednaní veci urobil záver, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Preto tento rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a zároveň aplikoval ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Vo veci postupoval v súlade s ustanovením § 470 ods. 1, 2 CSP, podľa ktorého: (1) Ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. (2) Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany. Odvolací súd sa stotožnil s výrokom rozhodnutia súdu prvej inštancie a na dôvažok odvolací súd dodáva nasledovné:

9. Z obsahu spisu vyplýva ten skutkový stav, ktorý konštatoval v odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie, na podklade ktorého súd prijal správny právny záver o tom, že vzťah medzi stranami sporu je vzťahom spotrebiteľským z dôvodu, že v konaní nebolo preukázané a ani tvrdené, že by žalobkyňa konala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, zamestnania resp. povolania. V konaní nebolo sporné, že zmluva o úvere bola uzavretá ako tzv. absolútny obchod v zmysle § 261 ods. 6 písm. d) a § 497 Obchodného zákonníka, ale podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka išlo o zmluvu spotrebiteľskú. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Ak veriteľ využil omyl spotrebiteľa a použil zmluvné podmienky, ktorými vylúčil aplikáciu ustanovení vzťahujúcich sa na spotrebiteľské úvery, považuje sa zmluva za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ak veriteľ nepreukáže, že nemal úmysel obísť tento zákon. V ustanovení § 9 ods. 7 tohto zákona je uvedené, že veriteľ alebo finančný agent nesmie ponúkať spotrebiteľovi výber rozhodného práva k zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorého zrejším cieľom je zbaviť spotrebiteľa práv, ktoré mu priznáva tento zákon. Žalovaný v tejto veci nepreukázal, že úver bol skutočne poskytnutý na v zmluve uvedený účel. Tento záver súd riadne odôvodnil a odvolací súd sa s ním stotožnil bez ohľadu na námietky prednášané žalovaným. Keďže súd prvej inštancie správne posúdil úver ako bezúročný a bez poplatkov s odkazom na príslušné ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, potom správne konštatoval aj to, že žalobkyňa bola povinná z titulu zmluvy o úvere žalovanému zaplatiť len sumu poskytnutého úveru, a keďže mu zaplatila o 311 eur viac, potom na strane žalovaného išlo o obohatenie sa bez právneho dôvodu, t. j. na jeho strane došlo k bezdôvodnému obohateniu podľa § 451 Občianskeho zákonníka.

10. Odvolací súd v predchádzajúcom svojom uznesení sp. zn. 7Co/562/2016 zo dňa 29.09.2017 poukázal na ustanovenie Občianskeho zákonníka o premlčaní (§ 107 ods. 1,2), podľa ktorého sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí v tzv. subjektívnej premlčacej dobe za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil; najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. V tomto prípade súd prvej inštancie vychádzajúc z uvedeného zákonného znenia správne neuznal za relevantnú námietku premlčania vznesenú žalovaným a správne ju aj zdôvodnil. Pokiaľ žalovaný poukazoval na úryvky odôvodnení rôznych súdnych rozhodnutí, odvolací súd prijal záver, že s ohľadom na špecifické okolnosti tohto prípadu žalovaný nepreukázal, že by sa žalobkyňa bola o bezdôvodnom obohatení na strane žalovaného dozvedela skôr, než to ona sama počas konania tvrdila. Skutkové a právne závery súdu prvej inštancie, ktorý rozhodoval v ďalšom konaní viazaný právnym záverom odvolacieho súdu, boli v odôvodnení napadnutého rozsudku opísané jasne, výstižne a zrozumiteľne, a tak odvolací súd rozhodujúc teraz v novom odvolacom konaní nemal dôvod konštatovať, že by odôvodnenie rozsudku nespĺňalo zákonné náležitosti (§ 220 ods. 2 CSP) a že by došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. O tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, sa žalobkyňa dozvedela vtedy, keď poznala skutkové okolnosti, z ktorých bolo možné usudzovať na získanie bezdôvodného obohatenia na jej úkor, a to v takom rozsahu, že právo na jeho vydanie bolo možné dôvodne uplatniť

na súde. Aj v tomto prípade rozhodovala skutočná, a nie predpokladaná znalosť okolností uvedených v ustanovení § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

11. K bezdôvodnému obohateniu získanému plnením bez právneho dôvodu, keď právny dôvod neexistoval od začiatku, došlo okamihom poskytnutia plnenia a týmto okamihom bol určený začiatok 3-ročnej objektívnej premlčacej doby. Subjektívna premlčacia doba začala plynúť odo dňa, keď sa žalobkyňa skutočne dozvedela, že žalovaný sumu plnila bez právneho dôvodu, a komu plnila. To znamená, že počiatok subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva z bezdôvodného obohatenia, pohybujúcej sa v 3-ročnej objektívnej premlčacej dobe, nastal vtedy, keď žalobkyňa skutočne zistila, že plnila, hoci na plnenie nebola povinná. Nebolo rozhodujúce, že sa mohla o tom dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti aj skôr (obdobne judikát R 37/1982). Odvolací súd posudzujúc správnosť záveru súdu prvej inštancie po prejednaní veci v odvolacom konaní preto konštatoval, že odvolanie nebolo opodstatnené. V prípade, že žalovaný pri vznesení námietky premlčania nenavrhol vykonanie dôkazu, ktorým by bolo preukázané, že žalobkyňa sa o plnení bez právneho dôvodu dozvedela skorším dňom, než aký sama uvádzala, potom sa žalovaný pri posudzovaní počiatku plynutia 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby dostal do stavu dôkaznej núdze. Je zrejmé, že žalobkyňa podala žalobu na súde v rámci premlčacej objektívnej 3-ročnej a aj v rámci subjektívnej 2-ročnej doby, a tak jej žaloba bola dôvodná. Keďže súd prvej inštancie vo veci správne rozhodol a svoje rozhodnutie aj správne odôvodnil, odvolací súd ho ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v podrobnostiach poukazuje na jeho odôvodnenie.

12. V odvolacom konaní bola úspešná žalobkyňa a vzhľadom na to jej podľa § 255 ods. 1 CSP patrí náhrada trov vynaložených v tomto štádiu konania. Odvolací súd jej preto podľa § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

13. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací žalobu) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).